

[Petra Petersen.]

ner, som om lidt skal til behandling, kan løse de nævnte problemer. Jeg har gentagne gange, ved forskellige lejligheder, gjort gældende, at vi må løse disse problemer i den udstrækning, vi nu har mulighed for det, og mit parti mener, at der findes muligheder for en løsning af dem, og at vi simpelthen i en kulturstat ikke kan være bekendt ikke at løse dem. Jeg sagde ved førstebehandlingen i marts, at der ikke var megen forskel på det fremsatte lovforslag — det gælder altså også det lovforslag, vi behandler i dag — og den gældende svangerskabslov, og bliver der ikke fremsat og vedtaget et lovforslag om forbedring af børns og mødres kår, vil vi stadig på dette område have en lovgivning, som befolkningen ikke kan leve efter. Vi vil få en lov som den, vi har, en lov, der stadig vil blive overtrådt, i meget stor udstrækning endda, og det er til stor skade for samfundet, i særdeleshed til skade for kvinderne. Vi må derfor i anstændighedens navn kræve, at løfterne fra 1930erne bliver opfyldt, at befolkningskommissionens kloge ord om, at samfundet må beskytte den svangre kvinde, nu bliver gjort til virkelighed gennem en bedre lovgivning. Når det er sket, når man virkelig har forbedret kvindernes og børnenes stilling — og også familiernes stilling, det hører jo sammen — så at ikke social nød og alt det, der følger med social nød, tvinger kvinderne til at afbryde deres svangerskab, synes jeg, man kan begynde at tale om straffeforanstaltninger, men heller ikke før.

Alle tingets medlemmer ved, hvad det er, der skal til. Mange har erkendt, at det er galt, som det er, og jeg vil håbe, at det udvalg, der nu bliver nedsat, vil forstå dette, og at det virkelig vil gøre noget for, at vi ikke skal fortsætte med de utålelige og nedværdigende tilstande, vi befinder os i. Vil man ikke give kvinderne ret til at føde deres børn under forsvarlige forhold — under forhold, hvor de virkelig bliver i stand til at skaffe sig og børnene det, de skal bruge: tag over hovedet og alt det, der

iøvrigt er nødvendigt, for at man kan leve livet i vort samfund — må man gennemføre en svangerskabslov, som giver kvinderne ret til at undlade at sætte de børn i verden, som de ikke er i stand til at skaffe tålelige vilkår.

Alfred Jørgensen: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Viggo Starcke, af tjenstlige grunde er forhindret i at være tilstede her i dag, skal jeg i hans sted gøre nogle bemærkninger til det fremsatte lovforslag.

De forhold, som denne lovgivning omhandler, nemlig spørgsmålet om det uønskede barn — i eller udenfor ægteskabet — indeholder et stort problem for samfundet og kræver en alvorlig overvejelse fra lovgivningsmagtens side.

Lettest kom man om ved problemet, så længe man kun anvendte moralen som målestok og kort og godt slog fast, at ethvert menneske må bære ansvaret for og følgerne af sine handlinger. Svagheden ved denne betragtning er imidlertid — navnlig for den ugifte moder — at ansvaret, med hele dets vægt, kommer til at hvile på hende, medens den anden part altfor let slipper udenom. Men også indenfor ægteskabet vil det som regel være moderen, der må bære den største del af byrden.

I svangerskabskommissionens betænkning, såvel som i det foreliggende lovforslag, lader man nu den etiske vurdering ude af betragtning og prøver at se hele dette alvorlige problem udfra rent humanistiske synspunkter. Hvis disse synspunkter kommer til at præge den kommende lovgivning, vil det jo nok betyde en nedgang i de kriminelle aborter og en tilsvarende stigning i de legale med færre komplikationer og dødsfald blandt de implicerede kvinder, men uden at befolkningens moralske sundhed derved går frem.

Det er også et spørgsmål, om man med rette kan anvende betegnelsen human på dette forhold, hvor det i hvert enkelt tilfælde drejer sig om to individer, moderen